

Joh.1:35-39b. "Hur vet jag att jag tror?" 110320.

Jag har idag valt att utgå från några verser från Johannesevangeliets inledning. Hittills har evangeliet handlat om Johannes döparen, han har vittnat och berättat om den Messias som ska komma. Dagen innan har han själv också döpt Jesus i Jordans vatten. Avsnittet har rubriken "De första lärjungarna."

Joh.1:35-39b

En liten underlig fråga kan man tycka att de två lärjungarna till Johannes kom med. Här fick de ett möte den som deras mästare talat så mycket om, enligt honom är det den efterlängtrade Messias de möter. Men det ända de verkar få ur sig är -var bor du? Kanske fick dom tunghäfta. Kanske ville de inte ta för stora ord i sin mun. Kanske vågade dom inte förvänta sig för mycket.

Var bor du?

Ett hem, det står oftast för någonting positivt för oss. Sen finns det tyvärr också gott om erfarenheter, då hemmet förvandlats till någonting annat. Tillfällen då hemmet har blivit en plats för kanske både övergrepp eller ensamhet. Och Peter le mark sjunger i en av sina sånger att "Hem är dit jag går när jag inte har nån annanstans att ta vägen."

Men det positiva hemmet, det står för ett skydd, en trevnad, något jag själv har format. Och ibland också en plats för gemenskap. Och att komma hem, det brukar stå för att ha hittat något, att ha klarat något. Och vi är väll få som inte lyckats undgå TV-programmet "äntligen hemma". Ja, hemmet står oftast för någonting bra och fint, och så är det kanske för de flesta av oss. Men det är inte bara en plats, en byggnad, det står också för en känsla, eller kanske tillstånd.

Så ju mer man funderar, ju större blir ändå deras fråga.

-Var bor du?

-Var finns du?

-Hur är det där du finns?

-Kan jag känna mig hemma där, där du är?

Och Jesus svara inte med att ange en adress, eller säga snett bakom synagogan eller nått liknande. Utan kommer med ett erbjudande, en inbjudan, -"Följ med och se" säger han. Följ med och se!

Jag vet inte var du känner dig hemma någonstans. Eller vad det är som gör att du känner dig hemma just där. Men kanske är det så att just hemmakänslan beror på att du kan vara dig själv. En plats eller ett sammanhang där du känner att här, här får jag vara den jag är. Och i bästa fall, här får jag också vara den jag vill vara.

Jag gissar att vi nog alla, flera gånger också upplevt motsatsen, att känna sig obekväma i sammanhanget. Att känna hur svettningarna, oron och osäkerheten ökar.

Att man spelar en roll man inte vill spela. Och det enda man önskar, det är att det ska ta slut så man får ge sig därifrån.

Men där jag är hemma, det är där jag får vara, vara som den jag är, som den jag vill vara.

Jag tror inte att det behöver betyda att det är vare sig skyddat, ombonat eller kravlöst. Jag tror snarare att det handlar om att man känner, det här är min plats, därför känner jag mig hemma. Det här är min plats därför känner jag mig hemma. Var bor du? Var är du hemma? Följ med och se!

Men hur vet vi att vi är hemma. Eller som vi idag frågar oss, "hur vet man att man tror"? Men kanske är den frågan trots allt felställd. Kanske finns ändå den klassiska motsättningen mellan tro och vetande. Ja, hur kan man verkligen veta att det man tror på hoppas på och längtar efter också är sant? I alla fallom man talar om nån slags fastställd empirisk kunskap... Ja, hur vet man? Hur verkligen vet man?

Men är det absolut vetenskap man är ute efter, så kanske man aldrig kommer att komma hem. Skulle det inte i så fall som för den ständigt forskande vetenskapsmannen, att det alltid skulle finnas en slags gnagande känsla av att det kanske finns någonting annat, någonting sannare, bättre och rättare? Nej vill vi absolut veta, då kanske vi alla är på fel ställe!

Hur vet man att man tror? Kan man det? Måste man det?

Jesus svarade inte lärjungarna, nu ska jag bevisa för er. Nu ska jag övertyga er. Utan följ med och se, följ med och upplev... Också radades eller kanske dukades evangeliernas enorma berättelse upp framför dem. Om Gud som blev människa. Om Gud som blev som en av oss, inte för att kontrollera eller styra oss. Utan för att du och jag ska kunna se henne, på nått sätt kunna förstå och ana henne. "Högt i stjärnehimlen kan vi dig ej finna, men i mänskovimlet, finns du hos oss Gud." Hur ska vi annars på nåt sätt kunna känna oss hemma i den här så britsfälliga och till synes nyckfulla världen.

Det finns ett löfte om att Guds värld också är vår värld, och att vår värld är också Guds.

Sen kanske vi aldrig kommer att till etthundra procent kunna veta. Kanske får vi reda på det sen. Men det finns alltid en risk, det finns alltid en riks att det hela bara var snicksnack.

Men är det inte också här det kittlar lite. Och att tro. Att tro säger Sören Kirkegaard, det är att slänga sig ut på 70 000 famnars djup. Att slänga sig ut på 70 000 famnars djup... och hoppas att någon tar emot. Och det, det är det väll ändå bara en dåre som gör...(eller)?

Och när vi snart ska fira nattvard tillsammans så inbjuds inte bara den som menar sig veta att Jesus dog och uppstod för vår och livets och världens skull. Det är inte till

bara för den som säger "jag vet att jag tror." Utan också var och en som säger, jag anar, jag vill, jag hoppas att det skulle kunna vara sant.

Nej det är inte lätt det här med tro, det är förtvivle mig inte alltid lätt. Det finns lätt så mycket som står i vägen. Det finns så många både inbillade och ibland uttalade måsten. Hur man ska vara, och inte får vara. Vad man får säga, och inte får säga. Vad man får göra, och absolut inte får göra... Och förresten, var fanns Gud i den Japanska jordbävningen och under Tsunamin? Var finns Gud när man idag kämpar för sina liv och sin frihet i Libyen?

Att tro är inte att vara färdig. Frågorna om hur och var och varför kommer alltid att ställas. Och i gamla testamentet berättas det om patriarken Jakob som brottades med Gud. Så intensivt, så bokstavligt att han till och med gick haltande därifrån.. Men Jakob gick inte bara haltande genom livet. Han gick också med Guds välsignelse. Och för många av oss blir det kanske inte lättare än så

Att släppa taget, att släppa kontrollen. Allt kommer vi inte att veta, allt kommer vi inte att förstå.

Men utgå från dig själv! Vad gör dig ledsen, vad gör dig glad? Vad hoppas du på? Vad längtar du efter? Vart skulle du vilja vara på väg?

Följ med och se, erbjuder oss Jesus. Följ med och se...

Han kommer att finnas där du är. Och kanske, kanske kan du känna dig hemma där han finns.